

Heb je even?!

Heb je even?!

Ali van der Velde

Colofon:

Heb je even?!

Copyright © 2024, Ali van der Velde

Auteur & Cover: Ali van der Velde

ISBN: 9789464929089

Druk: Brave New Books, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

1

Het is weer zo'n dag hoor, denk ik zuchtend terwijl ik uit mijn auto stap. Ik kan net op tijd voorkomen dat het laatste restje van mijn koud geworden koffie over mijn pumps gutst, door opzij te springen waardoor ik de sleutels uit mijn handen laat vallen en deze onder de auto terechtkomen. Ik buk om ze op te rapen en zucht nogmaals geïrriteerd als de punten van mijn haar door een zacht briesje door het laatste beetje koffie lepelen dat nog in de mok is blijven hangen.

Echt, op zulke dagen moet je gewoon in bed blijven liggen, denk ik nors als ik mijn haren in de kraag van mijn jas druk en mijn hand afveeg aan mijn broek.

En het is nog maar maandag.

Ik loop snel naar de ingang van het kantoor, en begroet bij binnenkomst Janine, mijn collega van de administratie, die altijd te vroeg is en altijd hard werkt. De deur van haar kantoorje staat open en ik steek mijn hoofd even naar binnen.

“Goedemorgen.”

Ze kijkt op van haar scherm.

“Goedemorgen! Hoe was je weekend?”

Ik draai op mijn hakken om en glimlach terwijl ik mijn hoofd nog even terugdraai naar haar.

“Aha, zo leuk dus.” Ze haalt betekenisvol haar wenkbrauwen omhoog terwijl ze de telefoon opneemt.

“All Inc, goedemorgen, heeft u één momentje?”

Als ze het wachtknopje heeft ingedrukt roept ze naar me: “Ik wil er straks alles over horen.”

Grinnikend loop ik door naar mijn werkplek, de grote, witte balie in de hal.

Ik ben de Officemanager en Personal Assistent van Nick Hindenberg, eigenaar van All Inc Verzekeringen & Hypotheken.

Mijn andere collega, Faye, onze schadeconsulent, is nog niet binnen, zie ik als ik een blik op haar bureau werp. Misschien werkt ze thuis vandaag, denk ik.

Ik zie dat het kantoor van Maarten, de hypotheekadviseur, ook leeg is. Dat is niet vreemd, hij is meer buiten de deur op afspraak dan dat hij binnen op kantoor is.

Ik gooi mijn tas in een hoek, druk de computer aan en stap Nick zijn kantoor binnen, dat rechts achter me zit.

“Goedemorgen Nick”, begroet ik hem.

“Hoi Ella, goedemorgen.” Hij sorteert een aantal papieren op zijn bureau en kijkt me even kort aan.

“Wil je koffie?”

“Ella, als jij er niet was geweest”, zegt hij terwijl hij zijn lege koffiekop overhandigt zonder nog een keer op te kijken van zijn papieren. Ik grinnik. “Dan was er wel iemand anders geweest.”

Hij grinnikt mee maar blijft druk in de papieren rommelen. Dus draai ik me om en loop naar de keuken. Welke klein is, met in het midden een grote tafel waar we aan lunchen.

Terwijl de koffiemachine ratelt loop ik naar Janine.

“Koffie?”, vraag ik als ik mijn hoofd om de hoek van de deur steek.

“Lekker!”

Dus loop ik terug naar de keuken en zet een derde mok onder de machine.

Als ik de koffie heb uitgedeeld, plof ik in mijn stoel en ga ik aan het werk.

Afgelopen weekend zijn er behoorlijk wat e-mails binnengekomen, dus die ga ik eerst maar eens sorteren. De meeste kan ik gelijk doorsturen naar Maarten en Nick, dat ruimt al lekker op.

Ik ben druk bezig met de afsprakenplanning voor de aankomende week voor Nick, als Janine haar kantoor uit loopt. Ze komt over de balie hangen en kijkt me dringend aan.

Ik doe net alsof ik gek ben en zeg niks.

“Vertel, hoe was je weekend?”

Ik kijk op en haal mijn schouders op.

“Gewoon, niet heel bijzonder”, antwoord ik nonchalant.

“Niet bijzonder? Heb je David nog gezien?”

Janine is heel nieuwsgierig en teert enorm op andermans liefdesverhalen. Ze heeft zelf net haar huwelijk met Thomas verbroken, toen ze erachter kwam dat hij vreemd ging. Ze zit nu

alleen in een piepklein appartement, waar ze het ontzettend naar haar zin heeft en totaal geen behoefte heeft aan een nieuwe liefde. Ze stelt het officieel aanvragen van de scheiding steeds uit waardoor ik denk dat ze de stiekeme hoop heeft dat het weer goed gaat komen tussen haar en Thomas. Ze wil gewoon een punt maken. Maar doordat ze zelf nu vrij weinig meemaakt, smult ze van de verhalen van een ander. En kent ze het verhaal van David en mij. Wat een beetje apart is.

Laat me het even uitleggen: David is mijn scharrel. Ik heb écht een hekel aan dat woord, maar meer kan ik er niet van maken. En hij ook niet. Want dat wil hij niet.

David is mooi, leuk, stoer en ook charmant en gevoelig. Misschien is hij wat aan de kleine kant, want mijn stilettohakken kan ik echt niet aan naast hem, dan zijn we namelijk even lang. Of misschien ben ik dan zelfs ietsje pietsje langer dan hij.

Afijn, hij heeft een mooi lichaam, is lekker gespierd, heeft een mooie bos donkerblond haar, dat altijd perfect gestyled zit en hij gaat nooit slecht gekleed de deur uit. Ik ben hopeloos verliefd op David. Alleen, David niet op mij. Zegt hij.

Hij wil namelijk absoluut geen vastigheid. Hij wil geen relatie, niet met mij, niet met iemand anders. Ik weet dat hij me leuk vindt, want we gaan al bijna een jaar met elkaar om, alleen, David heeft geen zin in gedoe, in verantwoording afleggen, beloftes maken en dan ook nakomen, hij wil gewoon plezier maken en lekker leven. Hij zegt dat hij, tegen de tijd dat hij 40 is, wel eens rond gaat kijken naar een vrouw waarmee hij wil settelen. Wat jammer is, want dat duurt nog bijna 10 jaar.

We zijn onderdeel van hetzelfde groepje vrienden, David en ik. John en David zijn collega's en John heeft hem zo'n anderhalf jaar geleden voor het eerst een keer meegenomen. Sindsdien hoort hij bij ons clubje en kunnen we het allemaal goed met elkaar vinden. Iets meer dan een jaar geleden ging ons eeuwige geflirt over in een zoen en daarna volgde al snel meer.

In de weekenden spreken we vaak met z'n allen af in de Dive-Inn of De Gezelligheid, de twee uitgaansgelegenheden hier in de stad. Vrijwel elk weekend gaan we samen naar zijn of mijn huis, waar

we de meest fantastische seks hebben. Ik zou alleen zo graag willen dat hij het iets serieuzer zou nemen, dat we kunnen zeggen dat we een relatie hebben. Maar nee, ik ben zijn optie voor het weekend.

Al heeft hij in dit hele afgelopen jaar geen andere vrouw in bed gehad, dan nog wil hij niet erkennen dat wij een soort van samen zijn.

Op mijn vraag of hij verliefd op mij aan het worden is, zei hij een paar weken geleden: "Ik vind je echt leuk."

Niet het antwoord waar ik op hoopte en waar ik iets mee kan. Helaas. Dus ik bevind me momenteel een beetje in een fase van afzetting. Afzetting tegen David, mooie en leuke David, uit zelfbescherming. Ik moet toch een beetje voor mezelf zorgen als niemand anders dat doet? Ik vind het alleen wel ontzettend moeilijk om mezelf te beschermen, want ik trap er elk weekend weer met open ogen in. Heel vermoeiend.

Ik kijk Janine aan.

"Ja, ik heb David weer gezien", beantwoord ik haar vraag kortaf, terwijl ik mijn schouders ophaal.

Van binnen voel ik irritatie borrelen. Naar David, naar Janine, en een beetje naar mezelf. Ik wil niet tot in details bespreken dat ik afgelopen weekend weer waanzinnige seks heb gehad met David, en elke week dat ik hem zie meer voor hem begin te voelen.

En het irriteert me nog meer dat hij dat ook heus wel weet. Dat hij dus eigenlijk met me speelt, zonder waarschuwing. En elke maandag voelt het weer zo naar.

Janine moet het aanvoelen, want ze vraagt niet meer naar David. Ze keuvelt over Thomas, die haar weer heeft gesmeekt om bij hem terug te komen.

Het is nu bijna twee maanden geleden sinds ze is weggegaan, en bijna elk weekend belt hij Janine met de vraag of ze alsjeblieft terug wil komen. Dat is voor haar vanzelfsprekend fijn om te horen, want toen alles uitkwam was zij zielig en nu is hij de gebeten hond. Zoals ik al zei denk ik dat ze echt wel weer bij elkaar komen, dat Janine binnenkort een keer gaat zwichten voor Thomas en zijn mooie praatjes.

Het appartement dat ze huurt staat ook maar voor zeven maanden vast, daarna komen de bewoners weer thuis van hun reis. En heel misschien, bewust of onbewust, rekent ze erop dat ze tegen die tijd weer thuis woont bij Thomas.

“Ella”, roept Nick vanuit zijn kantoor.

Ik trek een gezicht naar Janine, bij wijze van verontschuldiging voor het afkappen van haar verhaal en loop zijn kantoor binnen.

“Ja?”

“Wil jij even bellen naar CD-Design en Chris vragen waar de kaartjes zijn?”

“Ik zal het gelijk even doen”, antwoord ik.

Chris heeft de nieuwe visitekaartjes ontworpen voor Nick en die zijn nog steeds niet binnen.

Ik bel naar het kantoor en terwijl ik in de wacht wordt gezet door de secretaresse loopt Janine met haar jas aan het kantoor uit. “Ik moet rennen, zie je morgen!”

Snel steek ik mijn hand op als groet en weg is ze.

Als ik geregeld heb dat ik de kaartjes de volgende dag kan ophalen, besluit ik dat het tijd is om te gaan lunchen. Nick is druk en zegt dat hij zijn brood wel achter zijn bureau opeet.

In de keuken aangekomen pak ik mijn brood en telefoon en besluit David een berichtje te sturen. Dat doen we maar zelden.

Ik zie en spreek hem eigenlijk alleen in de weekenden.

Hey David, weekend overleefd? Wat zijn maandagen toch vreselijk soms. Kijk nu alweer uit naar de volgende. XXX

Daar zal ik waarschijnlijk niks op terug horen, maar hij mag wel eens gaan beseffen dat ik hem echt heel erg leuk begin te vinden. Diep in gedachten verzonken knabbel ik aan mijn brood tot het tijd is weer aan het werk te gaan.

Wauw!

Ik kijk op van mijn computerscherm als iemand de deur opent en kijk recht in de helderblauwe ogen van een waanzinnig knappe man. Hij komt de hal binnenlopen met grote passen en houdt stil bij de balie, nog steeds mijn blik gevangen in de zijne.

Hij is het type klassieke, mooie man: sterke vierkante kaaklijn, donker, bijna zwart haar dat golvend bovenop zijn hoofd beweegt als hij loopt en een mond met een rij witte tanden waar menig Hollywood-ster jaloers op zou zijn.

Met een scheve grijns kijkt hij op me neer, al leunend op de witte gelakte balie waarachter ik zit.

“Goedemiddag, ik kom voor Nick.”

Een lichte blos trekt over mijn wangen en ik knik terwijl ik opsta om naar Nicks kantoor te lopen en de bezoeker aan te melden. Ik voel me ontzettend bekeken en als ik me omdraai naar deze mooie man, zie ik dat mijn vermoeden juist is.

“Hij verwacht geen bezoek nu, wie kan ik zeggen dat er is?”

Lieflijk kijk ik hem aan vanonder mijn wimpers. Ik ben echt onder de indruk van hem.

“Roy”, zegt hij glimlachend, “dan weet hij genoeg.”

Met een knipoog duwt hij zich op zijn elleboog omhoog van de balie en draait zich om, zodat hij eromheen kan lopen.

Ik klop op de deur van het kantoor van Nick en steek mijn hoofd om de hoek.

“Ja?”

“Nick, er is bezoek voor je. Ene Roy?”

Het moet duidelijk zijn dat ik geen idee heb wie deze Roy is, zijn naam komt er onzeker en vragend uit. Nick kijkt verstrooid op vanachter zijn computer en dan ineens gaat er een lampje branden.

“Roy? Van de academie?”

Hij springt op van zijn stoel en rent bijna naar de deur, wat ontzettend komisch is om te zien. Ik duik aan de kant en aanschouw de beide mannen die breed glimlachend en met uitgestoken handen op elkaar aflopen.

“Man, dat is lang geleden”, zegt Nick met een scheve grijns terwijl hij Roy op zijn schouders slaat.

“Doet je goed, het zakenleven zie ik”, grijnst Roy.

Nick trekt een grotere grijns naar hem.

“Laten we naar de vergaderruimte hiernaast gaan, moment.”

Nick graait zijn bril vanonder een stapel papieren op het bureau en gaat Roy voor naar de ruimte links van hem.

“Kom verder!” Met een wijds armgebaar loodst Nick Roy de ruimte binnen.

Vlak voordat de deur dicht gaat vallen trekt hij deze weer open en steekt zijn hoofd om de deur.

“Ella, twee koffie alsjeblieft.”

Peinzend loop ik naar de keuken en zet twee koppen koffie klaar op een dienblad. Ik strijk mijn haar naar achteren en voel het bij elkaar geplakte stuk haar waar de resten koffie van vanmorgen nog in hangen. Snel trek ik het met mijn vingers een beetje uit elkaar voordat ik terugloop om de mannen hun koffie te brengen. Ik haal diep adem en klop op de deur. Twee hoofden draaien als een naar de deur als ik binnenkom. Behendig zet ik het dienblad aan de zijkant van de tafel neer, zonder oogcontact te maken met Roy of met Nick zelf. De mannen wachten geduldig totdat ik alles van het blad heb afgehaald.

Als ik me wil omdraaien om weg te lopen, vangt de blik van Roy de mijne. Ik slik een keer en met een korte knik verlaat ik de ruimte.

Nadat de deur in het slot valt laat ik een enorme zucht ontsnappen.

Ik kan me niet herinneren dat ik ooit eerder zo onder de indruk ben geweest van een man. Natuurlijk ben ik ook niet blind en zie ik de mooie exemplaren heus wel lopen, maar deze man heeft iets aparts. Iets mysterieus.

Ik zucht nog een keer diep terwijl ik me achter de balie op mijn bureaustoel laat zakken en weer aan het werk ga.

Terwijl ik druk aan het typen ben en geniet van het ratelende geluid dat mijn vingers maken als ze over de toetsen dansen gaat de deur schuin achter me weer open. Ik voel dat de lucht een beetje verstikkend wordt. Ik ratel door terwijl mijn ademhaling vrijwel automatisch iets onregelmatiger gaat. Serieus, ik laat me toch niet zomaar inpakken door een mooi gezicht? Kan ik ook even normaal doen? Ik spreek mezelf streng toe in gedachten.

Ik kijk niet op en rammel door met mijn vingers op het toetsenbord.

“Ik zal erover nadenken, laat het me volgende week maar verder zien”, Nick blijft even in de deuropening staan en vertrekt dan weer naar zijn eigen kantoor.

“Dat is goed man, ik zie je.”

Roy bevindt zich nu op dezelfde lijn als waar ik zit en vanuit mijn ooghoeken zie ik hem half omdraaien en zijn rechterhand nog opsteken bij wijze van groet.

De deur van het kantoor valt in het slot en we zijn alleen in de hal. Ik trek mijn schouders naar achteren en blijf stug naar het beeldscherm staren en typen. Ik heb echt geen idee meer wat mijn vingers doen en welke woorden ze maken, ik moet niet vergeten de hele brief na te lopen voordat ik op printen druk.

Als ik dan toch opkijk zie ik hem lichtelijk geamuseerd naar me kijken, terwijl hij weer naar me toe geleund staat met zijn ellebogen op de balie.

“Hoi”, zegt hij met een lage stem.

Ik knik naar hem terwijl ik een blos voel opkomen. Oh, doe normaal, Ella!

“Mooie naam heb je, Ella.” Mijn naam rolt door zijn mond, nog nooit eerder heb ik iemand op zo’n manier mijn naam horen zeggen.

“Dank je”, pers ik eruit.

Mijn vingers houden eindelijk op met typen en ik blijf hem aankijken. Shit, ik voel me enorm ongemakkelijk. En wat je in die romannetjes altijd leest over de knetterende lucht? Nou, dat klopt wel aardig met de werkelijkheid. Al vond ik dat echt je reinste onzin als ik zoiets las.

Tenminste, tot nu.

Zou hij dat ook voelen? Mijn oren beginnen te suizen, mijn hart bonkt luid in mijn ribbenkast. Oh mijn god, zou hij dat kunnen horen?

“Weet je wat je naam betekent?”

Ik frons verwonderd mijn wenkbrauwen bij het horen van die vraag.

“Wat?”

Hij glimlacht weer naar me.

“In het Italiaans betekent het beeldschoon meisje, het komt van Bella.”

“Bella?” Ik moet tegen wil en dank terug glimlachen naar deze mooie man.

Hij knikt. Ik weet niet wat ik verder moet zeggen of doen.

Zijn ogen dansen in zijn gezicht, tenminste zo lijkt het. Ook weer onzin, want dat bestaat niet! Focus!

“Zo, dus Nick heeft gewoon zijn eigen persoonlijke assistent?”

Oh, ga gewoon weg!

“Ja, zoiets”, ik krijg het voor elkaar om liefjes te glimlachen met een spoortje sarcasme in mijn stem. Of ironie. Of in ieder geval iets dat moet doen geloven dat ik hier absoluut niet op inga.

Hij knikt en weer komt die brede glimlach om zijn mond. Oh die tanden zijn zo mooi! Zo wit! Zijn mond is absoluut kusmateriaal.

Ik word gek van mezelf. Mijn hoofd gaat zo snel, ik kan niet eens bijhouden wat voor bizarre gedachten ik heb. Ik adem een keer diep in. Normaal doen, dit gaat nergens over. Hij is mooi, ja, heel mooi, maar heus niet zo bijzonder dat je er meteen iets mee moet doen. Nee.

Dus, nee, meneer Roy, ik ben inderdaad niet geïnteresseerd. Al vindt mijn fantasie van wel. Maar gelukkig kan ik zelf nog uitstekend nadenken.

“Wil je een afspraak met Nick inplannen voor me, voor volgende week?”

Hij leunt nog iets verder naar voren zodat hij nu bijna bovenop de balie ligt.

Ik kan alleen maar knikken. Hij moet zich hier zo bewust van zijn, wat hij hier aan het doen is. Met mij. Mijn hand zweeft langzaam door de lucht richting de muis om de agenda aan te klikken wanneer ik mijn ogen van hem probeer los te rukken en op het scherm te richten. Het lukt.

Terwijl mijn hartslag weer aan het dalen is, mijn huid weer de normale kleur krijgt en mijn vingers weer weten wat ze moeten doen, pak ik de muis stevig vast en klik de agenda van Nick aan.

“Wanneer zou je kunnen?”

Ik kijk op als ik volgende week op mijn scherm heb staan. Dat had ik beter niet kunnen doen.

Hij fronst (mooi!) en lijkt even na te denken. "Komt dinsdag na de lunch uit?"

"Jazeker. Twee uur?"

"Maak er maar half drie van." Hij knikt naar me.

"Prima. Ik noteer het." Ik klik dinsdag aan en zet de afspraak om half drie in de agenda van Nick.

Als ik weer opkijk staat hij alweer rechtop en vist de autosleutels uit zijn broekzak.

Ik pers een glimlach op mijn gezicht en blijf hem aankijken. Zijn ogen vangen mijn blik en houden deze vast. Ik moet wegkijken, nu. Ik verbreek de verbinding tussen onze ogen en kijk naar mijn toetsenbord.

"Ciao, Bella."

"Tot dinsdag." Lichte twijfel. "Meneer."

Eén en al discretie, oh, wat ben ik goed. Mezelf een schouderklopje gevend voor dit formele afscheid blijf ik naar mijn computerscherm en toetsenbord staren totdat ik de deur hoor dichtvallen achter hem. Overleefd.

2

Als ik de voordeur van mijn huis opendoe, hoor ik luid gemiauw. Mijn rode kater, hoe origineel, genaamd Tijger, staat in de hal te miauwen.

“Hey kanjer”, zeg ik tegen hem als ik buk en hem optil voor een knuffelsessie.

Hij begint meteen te knorren van genot. Heerlijk beestje is het, hij is gek op aandacht. En zonlicht. De hele dag ligt hij in de vensterbank te zonnen als ik thuis ben. Het leuke is dat hij, als ik vertrek naar mijn werk naar buiten glipt door zijn eigen deurtje, en altijd in de gang staat als ik weer terugkom. Ik geef hem een laatste knuffel en zet hem weer neer.

“Je wilt eten zeker?”

Hij geeft kopjes tegen mijn kuiten en kijkt me met zijn mooie snoet verliefd aan.

“Dat snap ik wel, ben je weer op avontuur geweest vandaag?”

Ik praat altijd met mijn kat. Sommige mensen vinden dat raar, ik niet. Ik zeg ook altijd gedag als ik wegga. Bijna alsof ik samenwoon met een echte man, maar dan net niet. Ik grinnik om die gedachte.

In de kast vind ik nog een bakje van zijn favoriete voer. Zodra ik het lipje lostrek hoor ik hem zachtjes miauwen. “Dat klinkt goed, hè Tijger.”

Snel ververs ik ook zijn water en begin dan aan mijn eigen eten.

Na het eten ga ik een rondje hardlopen, en ik spring net onder de douche vandaan als ik de deurbel hoor. Dat zal Tess zijn.

“Ik kom eraan”, roep ik luid.

Ik schiet in mijn spijkerbroek, trek een T-shirt aan en ren naar de deur. Tijger staat haar al op te wachten. “Rustig aan, Tijger, ze komt zo naar binnen.”

Tijger is gek op Tess, en andersom ook. Als ze bij me is, dan zit hij de hele tijd bij haar op schoot. Het is aandoenlijk om te zien, die liefde tussen die twee.

Ik zwaai de deur open en zie Tess staan. Haar lange blonde lokken zitten verwaaid om haar hoofd.

“Ben je op de fiets?”

Tess lacht. “Jazeker, en nu lust ik wel een wijntje, hoor. Of drie.” Ik grinnik met haar mee. Als ik de deur dichtdoe hoor ik Tijger spinnen. Tess heeft hem opgetild en hij krult zijn kopje in haar nek als ze hem aait.

“Hij ziet eruit alsof hij je gemist heeft.” Ik kijk geamuseerd naar het geknuffel.

“Altijd toch”, zegt ze meer tegen Tijger dan tegen mij.

Tess en ik zijn samen opgegroeid in dezelfde buurt en woonden maar een paar huizen bij elkaar vandaan. We waren allebei een beetje een buitenbeentje op school. We hoorden niet bij de populaire meiden en ook niet bij de sullige types. Dus zijn we altijd bij elkaar blijven hangen.

Tamara, onze andere vriendin, woonde een straat achter ons. Toen we wat ouder werden en op straat rondhingen in plaats van er te spelen, kwam ze regelmatig met ons mee hangen en vervelen. Ze is nu stewardess en vliegt de hele wereld over. We spreken haar niet vaak meer, helaas, maar als we elkaar zien is het altijd beregezellig.

We hebben lief en leed met elkaar gedeeld in onze tienerjaren. Voor het eerst uitgaan, voor het eerst dronken, stiekem roken achter de coniferen van de buurman op de hoek, onze eerste vriendjes, alles heeft bij ons de revue gepasseerd.

Toen Tess en ik gingen studeren in dezelfde stad, Tess studeerde Marketing en ik Communicatie, besloten we om samen een appartement te huren om de kosten te drukken. Als Tamara in de buurt was, kwam ze vaak langs en bleef dan slapen. Oude tijden herleefden: samen lachen en samen huilen, uitgaan tot zonsopgang, verkeerde vriendjes en experimenteren en uiteindelijk nog slagen voor de opleidingen ook.

Toen Tess een relatie kreeg met Mike bleef ze me ook als vriendin trouw, waar ik nog steeds erg blij om ben. Ik kan me niet voorstellen wat ik zou doen zonder Tess.

“Ik ben zo blij dat ik er even uit ben.” Tess gaat met een diepe zucht onderuit zitten op de bank terwijl ze een slok witte wijn neemt. Ze sluit even haar ogen om te genieten van dit momentje. “Oh ja? Wat dan?”

Ik volg haar voorbeeld op mijn andere bank. Tijger ligt alweer opgekruld bij haar op schoot.

Verstrooid kamt ze met haar vingers over zijn kopje.

“Ik word gek thuis. Verven, behangen, schuren, weer verven”, ze trekt een lelijk gezicht.

Ik moet lachen om haar. Tess en Mike wonen nu al zes jaar samen in dit huis en zijn aan het verbouwen. Een tijdje geleden kwam de vraag: gaan we verkopen of verbouwen? Tess vond het ontzettend moeilijk om te beslissen.

Begrijpelijk, want het is een heel mooi oud herenhuis, van begin 1900, met karakteristieke trekken. Maar omdat het oud en vervallen is, dat was al zo toen ze het kochten, moest er echt wat aan gebeuren. Het meeste hebben ze uitbesteed aan een aannemer: de badkamer, keuken, wc, vloeren en dat soort dingen. Maar het verven, behangen en de kleinere klussen doen ze zelf. Het huis heeft grote glas-in-loodramen met een zware voordeur en is ontzettend ruim van binnen.

Het is echt prachtig, en ik denk dat ze er goed aan gedaan hebben het te verbouwen in plaats van verkopen.

Ze vertelt dat de nieuwe keuken die middag binnen is gekomen, en ze is blij dat ze na een week eindelijk weer eens zicht heeft op een normale maaltijd.

Nadat Tess haar verhaal heeft gedaan vertel ik haar over mijn ontmoeting met Roy.

Ik begin weer te blozen als ik vertel over hoe hij binnenkwam vanmiddag. Een lichte blos, maar Tess ziet het meteen en knijpt haar ogen tot spleetjes. “Zo mooi?”

Ze knipoogt naar me en ik steek mijn tong naar haar uit.

Ze zit op het puntje van de bank, Tijger ligt naast haar en kijkt verontwaardigd omhoog. Niet alleen ligt hij niet meer op schoot, ze is ook opgehouden met aaien.

“Oh, echt wel!” Overdreven zuchtend laat ik me achterover vallen in de bank.

Ze rolt met haar ogen en ik vertel verder.

“Toen hij binnenkwam was ik echt zwaar onder de indruk. Het schijnt een oude bekende van Nick te zijn, dus die twee hebben dik een uur in zijn kantoor gezeten. Maar toen hij bij Nick uit het kantoor kwam, deed hij een beetje”, ik haal even adem, “flirterig.” “Flirterig?” Tess lacht nu hardop.

“Ik weet het niet zo goed. Hij begon over de herkomst van mijn naam. En hij keek er ook zo vreemd bij.”

“Hoe dan?”

Ik kruip over de bank richting Tess, hang over de leuning en probeer zo goed mogelijk voor te doen hoe Roy naar me keek en dan zeg ik met mijn beste lage mannenstem “hoi” tegen haar. Tess ligt dubbel van het lachen, wat aanstekelijk werkt en al snel liggen we beiden languit over de bank te huilen van het lachen. Als ze zichzelf weer enigszins onder controle heeft gaat ze rechtop zitten.

“En hoe zit het dan volgens hem?”

Ik kijk op. “Huh?”

“Je naam”, verduidelijkt Tess.

“Oh, eh, Italiaans. Het komt van Bella.” Ik voel dat ik weer lichtelijk begin te blozen wanneer ik het hardop zeg.

Ze schatert het weer uit van het lachen, zo erg dat Tijger opspringt en verontwaardigd bij mij gaat liggen.

Als Tess naar huis is dwalen mijn gedachten weer terug naar vanmiddag. Ik kan die ogen maar niet van me afzetten. Kijk maar uit, David, straks vervalt je optie, denk ik met een scheve grijns.

3

“Ella, heb je even?”

Nick steekt zijn hoofd om de deur achter me en ik knik. Ik sla het document op waar ik mee bezig ben en sta op. Ik ben blij dat het vrijdag is. Nog een half uur en mijn weekend begint.

De afgelopen dagen heb ik veel nagedacht. Nou ja, meer gepiekerd eigenlijk. Ik was van slag, door Roy maar mijn gevoel voor David is ook heel sterk. Hij is gewoon David en als ik aan hem denk dan voel ik vlinders fladderen.

Ik denk dat als ik hem vanavond zie, ik een poging ga wagen om een goed gesprek te voeren met hem. Hij zit daar misschien niet op te wachten, maar ik wil weten waar ik aan toe ben. En ik neem geen genoegen met een vaag antwoord om me af te wimpelen.

Afgelopen week heb ik het ook al uitvoerig met Faye tijdens de lunchpauze besproken.

“Lust is iets heel anders dan liefde”, zei ze. En dat ben ik met haar eens. Mijn verliefde gevoelens voor David zijn heus niet ineens zomaar over, die zijn juist nog sterker.

“Ik ben benieuwd hoe hij eruit ziet”, zei Faye toen ik haar over Roy vertelde. En mijn gedachten dwaalden meteen af naar zijn mooie heldere ogen.

“Dinsdag komt hij weer langs”, antwoordde ik. Faye liet een geïrriteerde zucht horen.

“Dat meen je niet! Ik moet dinsdag met Amy naar een muziekochtend op school.” Ik kon zien dat ze er echt van baalde. Amy is haar dochter van zeven. Ik moest lachen toen ik haar teleurgestelde gezicht zag. Maar ik was ook wel een beetje opgelucht. Ik had namelijk niet verteld dat ik volledig ondersteboven was van Roy. Alleen dat er een knappe kerel langskwam voor Nick en dat ik daar wel eens een nachtje mee wilde doorhalen. Wat echt niet hetzelfde is.

“Ik zal extra goed naar hem kijken, ook een beetje voor jou”, grapte ik naar haar. Ze stak haar tong naar me uit en ging verder met haar kopieerwerk.

Terwijl ik de deur sluit van Nicks kantoor voel ik al een lichte opwinding over het naderende weekend binnendringen. Ik ben zo blij dat we Tamara eindelijk weer eens zien.

“Zeg het eens, Nick”, ik stop voor zijn bureau en hij kijkt naar me op.

Hij overhandigt me een stapel documenten.

“Zou je deze voor me willen kopiëren en posten? Ik moet het origineel hier houden.”

Ik kijk beteuterd naar de stapel in mijn hand. Daar gaat nog wel even wat werk in zitten.

“Waar moeten ze naartoe?” vraag ik.

“Oh ja”, zegt Nick verstrooid, “dat stuur ik je nu toe. Meteen buigt hij naar zijn computerscherm en e-mailt me de adresgegevens door.

“Doe ik,” zeg ik terwijl ik me omdraai.

“Kun je dan ook nog even kijken naar de e-mail van meneer Zonderen van vanmorgen? Over die factuur? Overleg anders met Janine maandag, want volgens mij klopt het gewoon.”

Ik knik ter bevestiging naar hem en loop de deur uit.

Net als ik die wil sluiten, vraagt Nick: “Oh Ella, wanneer komt Roy volgende week?”

Ik hap even naar adem bij het horen van zijn naam, vrijwel onzichtbaar voor Nick, gelukkig.

“Eh, dinsdag om half drie geloof ik,” roep ik snel, terwijl ik er zeker van ben dat het dinsdag half drie is, dat vergeet ik niet zomaar. Een vlugge gedachte van heldere en diepe blauwe ogen trekt voor mijn geestesoog voorbij. Alsjeblieft zeg, niet weer!

“Kun je hem even bellen en vragen of hij ook maandag kan?”

Hij kijkt op van zijn scherm als ik mijn hoofd om de deur steek. Een beetje verbaasd kijk ik hem aan.

“Ik zal je zijn telefoonnummer mailen.” Zonder de vraag af te wachten die op het puntje van mijn tong lag, geeft hij me al antwoord. Ik slik.

“Heb je nog voorkeur voor een tijd,” pers ik er zo normaal mogelijk uit.

Jeetje, ik voel me ineens zo ongemakkelijk.

Nick kijkt me peilend aan. Hij moet toch iets in de gaten hebben? Ik gedraag me nooit zo achterlijk als het om een cliënt gaat.

“Doe maar drie uur, half vier, wat hem uitkomt. Dinsdag ben ik de hele dag buiten de deur.”

“Oké”, zeg ik terwijl ik me haastig omdraai naar de deur.

Dit gaat nergens over. Het wordt echt hoog tijd dat ik David weer zie, even als vanouds vertrouwd. Geen praatjes, maar gewoon daden. Daar knap ik vast en zeker van op.

Tevreden in mezelf knikkend loop ik naar het kopieerapparaat en wacht tot het ding alle papieren heeft geprint. Daarna maak ik van de stapel papier bundeltjes en doe ze in de enveloppen.

Ik print de adressen op etiketten en plak ze erop. Dan pas durf ik te kijken naar het andere mailtje van Nick, en na te denken hoe ik in hemelsnaam een telefoongesprek met Roy moet gaan voeren.

Eigenlijk ben ik al vrij en mag ik naar huis.

Zuchtend pak ik de hoorn en draai zijn nummer. Na een paar keer overgaan krijg ik de voicemail.

“Dit is de voicemail van Roy Oldekooper. Laat je naam en nummer achter en ik bel je zo spoedig mogelijk terug.”

Ik hap naar adem bij het horen van zijn stem. Zo mannelijk.

Na de piep begin ik hikkend te praten.

“Hoi Roy, met Ella.” Ik val even stil. “Van All Inc Assurantiën. Ik, eh, moet van Nick even bellen, om de afspraak van woensdag, sorry, dinsdag, te verzetten naar maandagmiddag.” Snel haal ik adem tussendoor. “Nick zou graag tussen drie uur en half vier afspreken. Dus dat. Daag.”

Snel hang ik op. Wat was dat?

Ik hijg zo ongeveer net zo hard als na tien kilometer hardlopen. Shit, heb ik dat? Mijn wangen branden van schaamte en zweetdruppels parelen op mijn voorhoofd. God, wat ben ik blij dat ik hier nu alleen zit.

Na een paar diepe ademteugen spreek ik mezelf streng toe. Ik moet dit niet zoveel aandacht geven. Alles wat je aandacht geeft, groeit.

Ik probeer de controle terug te krijgen over mezelf, terwijl ik de afspraak van dinsdag uit de agenda verwijder, en deze maandag vanaf 3 uur erin zet.

Als ik OK aanklik krijg ik de vraag of ik een waarschuwing van te voren wil. Jazeker, een half uur van te voren graag. Dan kan ik me mentaal even voorbereiden, zodat ik niet weer zo achterlijk reageer op hem. Dat wordt nog wat maandag, denk ik peinzend. Ik kijk naar de klok.

Ja, weekend! Snel sluit ik mijn pc af, pak mijn tas en jas en klop op de deur van Nick.

“Ik ga ervandoor, prettig weekend!” Ik grijns naar hem als hij verstrooid opkijkt van zijn scherm. Zijn pen hangt in zijn mondhoek en hij kijkt fronsend op.

“Ja, jij ook Ella”, mompelt hij terwijl zijn hand me wegwuift.

“Dag Tijger, tot vannacht”, roep ik in het luchtledige als ik die avond de deur uit ga. Die ligt waarschijnlijk ergens opgekruld op een lekker kussen.

Mijn sleutels, waar zijn die nou weer? Zuchtend om mezelf loop ik terug de huiskamer in en zoek overal. De keuken, de slaapkamer, de woonkamer. Hoe kan ik die toch altijd kwijt raken?

Als ik mijn handen langs mijn lijf laat vallen nadat ik ze van frustratie omhoog richt naar het plafond, hoor ik zacht gerinkel van mijn sleutelbos. Natuurlijk, in mijn jaszak.

Stampend naar de voordeur en kwaad op mezelf vis ik ze uit mijn jaszak. Stom!

Ik fiets met een rotgang naar de stad en het is maar een paar minuten na zevenen als ik mijn fiets op slot zet voor de Italiaan, waar ik met Tamara en Tess heb afgesproken. Zo te zien zitten ze ook nog maar net. Ik begroet ze beiden met drie zoenen op hun wang en knuffel Tamara even.

“Wat goed om je weer te zien!” zeg ik, en ik meen het. Het is al wel twee maanden geleden, als het niet langer is. “En wat ben je bruin!” roep ik uit.

“Dat is de schuld van de Antilliaanse zon”, grinnikt ze.

“Hoe is het met je?” vraag ik.

“Met mij heel goed. Ik heb vorige week, tussen de vluchten door, heerlijke dagen op Bonaire gehad. Maar vertel, hoe is het met